Új (edző)generáció

Szerző:
Szita Mónika Fotó: Profimédia-Red Dot-strongaa
2016.05.17.

Úgy tartja a mondás, hogy senki sem lehet próféta a saját hazájában. Míg egy másik szerint: aki tudja, csinálja, aki nem, az tanítja. A szabály, persze, mindig enged kivételeket, mert – mint tudjuk – így erősíti önmagát. Üdítő kakukktojásokkal a honi edzőtársadalom is dicsekedhet, akik sikeres sportpályafutásuk befejeztével a medence, a jég vagy éppen a pálya széléről friss lendülettel, de még eleven játékosemlékekkel segítik sikerre utódaikat. Hogy honnan ez a sok erő? Próbáljuk együtt megfejteni! Ha valaki az iskolapadból egyenesen a katedrára ül, nincs könnyű helyzetben. Nem csupán a korábbi iskolatársak egész serege mereszti rá a kíváncsian – és talán kicsit kétkedve – a szemét, hogy mit tudhat az, aki nemrég még velük gyártotta a papírgalacsint, de a régi motoros tanárok is fenntartásokkal fogadják, hogy miért magyarázza ez másként Pitagorasz ősi tételét. Valami hasonlót élhetnek át a fiatalon edzővé avanzsált sportolók is azzal a különbséggel, hogy egy osztályénál jóval több szempár figyeli minden mozdulatukat. Na meg hogy itt nem a padból, hanem a padra érkeznek.

Ha az ember Sugár Tímeával beszélget, akaratlanul is átragad rá valami az egykori kézilabdakapus lendületéből és maximalizmusából. Az Európa-bajnok hálóőr 2007-ben, egy súlyos sérülés után kényszerült elhagyni hőn szeretett portáját, de nem sétált tőle messzire. Annak szentelte ugyanis az életét, hogy a következő generációknak átadja azt a tudást és akaratot, amelyikből ő táplálkozott. „Azt próbálom kihozni a kapusaimból, ami bennük van. A lényeg, hogy az egyén határait elérjük, majd kicsit át is lépjük azt. Nem lehet mindenkiből válogatott játékos, de lehet belőle értékes ember. El akarom hitetni velük, hogy mindig lehet küzdeni, alázatosnak lenni.” Mindebben pedig ő maga jó példával jár elöl. Ha kell, álló spárgát prezentál a bordásfalnál, vagy elméleti szinten képezi magát tovább, hogy még többet adhasson át. Mindenki Susuja több mint harminc kapust oktat hétről hétre a legkisebbektől egészen az NB I-es szintig, ami – azonkívül, hogy szívügye – valódi kihívás. Saját bevallása szerint ő is tanul, fejlődik minden edzésen mint ember és mint tréner egyaránt. Bár a maximalizmusa ugyanaz, mindig az adott korosztályhoz kell igazodnia. Például míg a profikat „ketté kell törnie”, ha hibáznak, addig az utánpótlásnál a rontás a tanulási folyamat része.

A Sugár-iskola technikája teljes mértékben saját alapokon nyugszik. „Az első tanítványom saját magam voltam, amiből rengeteget tudok táplálkozni. Magamon tanultam meg, hogy a legfontosabb: a kapus értse a védést, ezért rengeteget beszélgetünk a tanítványaimmal.”